

toldbeskyttelse. Men Resultatet er jo altid blevet det, at den danske Landbostand som Helhed, navnlig den danske Bondestand, altid har trukket paa Smilebaandet ad disse Advarsler og disse Lokketoner. Hver Gang Protektionisterne ere komne med deres Bejlen, ere de blevne afviste bestemt, og jeg er overbevist om, at de fremdeles ville blive bestemt afviste. Naar det ærede Medlem henviser til, at der i England gaar en stærk protektionistisk Bevægelse, skal jeg dertil blot sige, at det er ikke saa sært, for det har der ogsaa gjort herhjemme. Der er Protektionister i alle Lande og saaledes ogsaa i England, og det er heller ikke første Gang, at der er gaaet en stærk protektionistisk Strøm over England. Jeg skal der henvise til den store protektionistiske Bevægelse, der for nogle Aar siden blev rejst af den engelske Koloniminister Chamberlain, det erindre vi allesammen godt. Men hvordan gik det? Det gik jo saadan, at denne Minister, trods sin store Dygtighed, sin store Popularitet og sin glimrende Veltalenhed led et knusende Nederlag ved de engelske Valg. Det gik saadan i England, at dets dygtigste Mænd baade paa Handelens, Industriens og det praktiske Livs andre Omraader alle vendte sig mod denne protektionistiske Bevægelse. Jeg kommer til at mindes en Resolution, der blev brugt i Kampen imod Chamberlain. Den var forfattet af en engelsk Premierminister John Russell og stammer fra den Tid, da man vilde have Korntold i England, og den lyder saaledes: „Det protektionistiske System har svækket Handelen, ødelagt Agerbruget, udsaaet Had og Tvedragt mellem Samfundsklasserne og avlet Fattigdom, Hungerfeber, Elendighed og Forbrydelser“. Det er stærke Ord, der lyde i denne engelske Resolution; desuagtet har det sikkert noget paa sig. Jeg har blot fremdraget den her, fordi jeg haaber, at vi her i dette Ting, i det mindste de allerfleste af os, ere klare over, hvor urimelig og meningsløs al Beskyttelse er. Jeg tror heller ikke, at vi her i dette Ting nogen Sinde ville lytte til de Advarsler eller Lokketoner, der ville lyde i Retning af at yde Beskyttelse.

Sukkerindustrien har, forekommer det mig, saa stor en Beskyttelse, at den nok kunde taale, at der blev skaaret noget dybere ned, og at miste noget mere af den Beskyttelse, den har. Den Nedsættelse, der her er foreslaaet, er saa lille, at den efter min Mening er uforsvarlig. Jeg vil erindre om en Ting til. Man maa huske paa, at nu faa disse Fabrikker, hele denne

Industri, en meget betydelig Fordel derved, at de faa Toldfrihed for en Del af deres Hjelpestoffer, f. Eks. Kul og Olie, hvilket vil betyde en ret antagelig Gevinst for hele denne Industri. Jeg tror derfor nok, at der var Grund til at gaa noget videre, og jeg vil henstille til Udvalget — jeg antager, at dette Lovforslag vil blive henvist til et Udvalg — at overveje, om det ikke er muligt at skabe Ændringer, der kunne gaa i Retning af, at Beskyttelsen for Sukkerfabrikerne bliver yderligere nedsat. Navnlig vil jeg ogsaa anmode om, at der gøres Skridt til, at andre private Raffinaderier kunne blive lige saa gunstigt stillede som Sukkerfabrikkernes Raffinaderier. Der er nemlig ingen Mening i, at Sukkerfabrikerne skulle være Encherskere paa Markedet. Det skulde helst være saaledes, at enhver anden, der vil anlægge et Raffinaderi, har samme Vilkaar at arbejde under som Sukkerfabrikkernes Raffinaderier. Det vil jeg meget henstille til Udvalgets Overvejelse.

Bjerre: Jeg bad om Ordet forleden Dag for at henvende et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Maribo (Chr. Reventlow). Jeg havde for Resten ikke ventet, at denne Sag skulde have ført til ret megen Diskussion, men da det ærede Medlem for Maribo hører til et Parti, der ikke er talrigt nok til, at det kan faa en Repræsentant ind i noget som helst Udvalg eller øve nogen Indflydelse ad den Vej, saa kan jeg forstaa, at det ærede Medlem har ønsket at tale her i Salen. Men saa havde jeg rigtignok ønsket, at det ærede Medlem havde indskrænket sig til at tale for sine Vælgere for at vise, at han dog kunde varetage deres Interesse. Men ved den Maade, hvorpaa det ærede Medlem anlagde sin Tale, blev den ikke til Gunst for Sukkerroedyrkerne blandt hans Vælgere, men for helt andre Folk, maaske Læserne af Nykøbingbladene. Det ærede Medlem — ogsaa andre ærede Medlemmer, men navnlig det ærede Medlem for Maribo — har Gang efter Gang fremhævet, at det er om at gøre, at der bliver et stort Spilleum af Beskyttelse for Roedyrkerne, og at dette har stor Betydning, men hvad Raffinaderierne angaar, er det noget andet. Men det falder jo ganske sammen for det ærede Medlem. Alle de Roedyrkere, som ved deres 10 Aars Kontrakt ere bundne til at dyrke et vist bestemt Areal, klage over, at de ere uheldigt stillede. Det indser jeg, og saadan staa jo ogsaa Roedyrkerne